

KREDITFORENINGERNES STAAENDE FÆLLESUDVALG.

København, den 7. September 1925.

Til Erhvervsministeriet.

I Skrivelse af 8. August 1925 har det høje Ministerium anmodet „Kreditforeningernes staaende Udvalg om en Udtalelse med Hensyn til dets Syn paa Valuta-spørgsmaalet, derunder saavel Virkningerne af den i den senere Tid indtraadte Stigning i Kronekursen som Spørgsmaalet om en Fastlægning af vor Valutapolitik's videre Udvikling og Endemaal samt om, hvorledes Vanskelighederne ved Kronens endelige Fæstnelse bedst vil kunne afbødes“.

Skrivelsen er behandlet paa et allerede før dens Modtagelse indkaldt Møde den 5. September 1925 i Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg, som eenstemmigt besluttede at fremsætte følgende:

„Den i den senere Tid indtraadte Stigning i Kronekursen har ikke i nogen Maade rokket Kreditforeningernes absolutte Soliditet.

Som Forholdene ligger, ser Kreditforeningerne ingen anden Løsning end, at Kronen føres i Pari, samt at Guldindløsningen er Maalet.

Med Hensyn til Afbødningen af den fortsatte Stignings Virkninger maa Fællesudvalget mene, at om den Valutapolitik, som maatte blive valgt, ikke medfører egentlige Katastrofer, paakræver Hensynet til Kreditforeningerne — der ved Laanenes Udmaaling stedse har regnet med Muligheden af Kronens fuldstændige Sanering — ingen særlige Foranstaltninger.

Hensynet til Kreditforeningernes Debitorer anbefaler en jævn og lempelig Kronestigning, hvis en saadan Udvikling kan gennemføres, uden Fare for et nyt Fald i Kronens Værdi“.

Allerærbødigst

Erik Krag.
Formand.

Carl Herforth.
Næstformand.